

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ - Ματθ. 1, 1-25 (18/12/2010)

Πώς θα βιώσουμε τα Χριστούγεννα

Μία, μόλις, εβδομάδα πριν οι καμπάνες της Χριστιανοσύνης ηχήσουν το μέγα γεγονός της Γεννήσεως του Θεανθρώπου, αγαπητοί μου αδελφοί, ολόκληρος ο Χριστιανικός κόσμος κινείται στους ρυθμούς των Χριστουγέννων, προσεγγίζοντας, όμως, κατά πώς φαίνεται, αυτό το θαύμα της παγκόσμιας ιστορίας με τρόπο επιπόλαιο και επιδερμικό. Ο τρόπος αυτός εκφράζει εκείνους που δεν έκαναν την προσπάθεια να διεισδύσουν στο βαθύ και εκπληκτικό περιεχόμενο μιας Εκκλησιαστικής γιορτής, η ουσία της οποίας άλλαξε τον ρου της ιστορίας και προκάλεσε την μεγαλύτερη έκρηξη πνευματικών αληθειών και εσωτερικών αναζητήσεων που γνώρισε η ανθρωπότητα στην διαχρονική της διαδρομή. Γι' αυτό και η κοσμική αντιμετώπιση του γεγονότος το αδικεί, αυτό καθεαυτό, αποστερεί, όμως και από τους ανθρώπους τη δυνατότητα να μνηθούν στο παράδοξο και μέγα μυστήριο της Ενσαρκώσεως του Λόγου, μυστήριο το οποίο καλεί άπαντες, σε μία διαρκή μετοχή και εμπειρία που νοηματίζει μια, κατά τα άλλα, σύντομη και ατελή ανθρώπινη βιωτή.

Την περιγραφή της ουσίας της εορτής των Χριστουγέννων μάς τη χαρίζει απλόχερα ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Ο Ων γίνεται και ο Άκτιστος κτίζεται και ο Αχώρητος χωρείται, διά μέσης ψυχής νοεράς μεσιτευσούσης Θεότητι και σαρκός παχύτητι. Και ο πλουτίζων πτωχεύει. Πτωχεύει γαρ την εμήν σάρκα, ιν' εγώ πλουτίσω την αυτού Θεότητα. Και ο πλήρης κενούται. Κενούται γαρ της εαυτού δόξης επί μικρόν, ιν' εγώ της Εκείνου μεταλάβω πληρώσεως»¹. Ο Χριστός σαρκούμενος, κτίζεται, χωρείται, πτωχεύει, κενούται. Ο Χριστός καταδέχεται και παίρνει την ανθρώπινη μορφή και υπόσταση, δέχεται και περιορίζει στα ευτελή και περιορισμένα όρια της ανθρώπινης ύπαρξης την απεριόριστη και απεριγραπτη Θεϊκή του φύση, αφήνει, δι' ολίγον, τη δόξα της αενάου μεγαλοσύνης του, φορώντας το φθαρτό και θνητό ανθρώπινο σαρκίο και αδειάζει τον εαυτό του, μεταφυτεύοντας στους ανθρώπους τη δυνατότητα να Τον βιώσουν, να Τον αγγίξουν και να γεμίσουν από Αυτόν. Με μια λέξη, ο Χριστός ταπεινώνεται, γιατί αγαπά, δίνεται, προσφέρεται, γιατί λατρεύει το πλάσμα του και με τον τρόπο αυτό θέλει να το επαναπροσανατολίσει στον φυσικό του προορισμό, που είναι ο ουρανός και όχι η γη.

Αυτό γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα και αυτό μπορεί να το ζήσει κανείς μόνο μέσα στην Εκκλησία, συμμετέχοντας στην μυστηριακή προσέγγιση της εορτής. Αυτή επιτυγχάνεται με την κατάλληλη εσωτερική προετοιμασία, που συνίσταται, καταρχάς, στη συμμετοχή

¹ Λόγος ΜΕ΄

στη νηστεία, η οποία λειτουργεί καθαρτικά και αποφορτίζει την ανθρώπινη ύπαρξη από τα υλικοβιοτικά βαρίδια, που εγκλωβίζουν την ψυχή στα δεδομένα και στις ανάγκες του σώματος. Πρόκειται για την νηστεία που «τας επιθυμίας οβέννυσι τας πονηράς και ταπεινοί την ψυχήν επαιρομένην», κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο².

Επιτυγχάνεται, επίσης, με το μυστήριο της Μετανοίας, το οποίο συνιστά μια εκ νέου γέννηση του ανθρώπου, σε πνευματικό επίπεδο, καθώς σβήνει το παρελθόν και ανοίγει το δρόμο για το μέλλον, καθαρίζει τον έσω άνθρωπο και τον καθιστά άξιο να δεχθεί την ευσπλαχνία και την αγάπη του Θεού, όπως εκφράζεται διά του μυστηρίου της ενανθρώπησής Του. Έλεγε ο αείμνηστος Παναγιώτης Τρεμπέλας «όταν το παιδί γεννιέται, το πρώτο σημείο της ζωής του είναι ο κλαυθμός. Και όταν η ψυχή αναγεννάται, το πρώτο σημείο της αρχομένης νέας ζωής είναι η μετάνοια. Δάκρυα στην πρώτη, δάκρυα και στη δεύτερη περίπτωση. Τα πρώτα σημαίνουν γέννηση. Τα δεύτερα αναγέννηση».

Η μυστηριακή προσέγγιση, τέλος, της εορτής των Χριστουγέννων επιτυγχάνεται με τη συμμετοχή στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας, με το μυστικό ψέλλισμα των ανυπέρβλητων Χριστουγεννιάτικων ύμνων και με την προσέλευση στο Ποτήριο της ζωής, όχι γιατί έτσι συνηθίζεται στις μεγάλες γιορτές, αλλά γιατί μόνον έτσι μπορεί κανείς να δεχθεί τον γεννηθέντα Χριστό μέσα του και ν' αναγεννηθεί μαζί Του. Η συμμετοχή στη λειτουργική ζωή «σημαίνει πραγματικά να βγεις απ' το σπίτι σου και να πας στον ουρανό. Να εγκαταλείψεις το περιβάλλον σου, τα πράγματα, τα πλάσματα της γης για να βρεθείς ανάμεσα στη συντροφιά ολόκληρου του σύμπαντος, με το Θεό, να Τον ακούς, να Τον παρατηρείς, να Τον τρώς και να Τον πίνεις. Να έρχεσαι στον εαυτό σου, στο κατά φύσιν είναι σου: να γίνεσαι υιός Θεού, θεωμένος»³.

Αυτά είναι τα Χριστούγεννα, αγαπητοί μου. Αν τα ζήσουμε έτσι, τότε η ζωή μας θα είναι πάντα Χριστούγεννα. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² P.G. 67, 305C

³ π. Βιργκίλ Γκεωργκίου. «Ένα όνομα για την αιωνιότητα», σελ. 139